

σιλικούς θησαυρούς καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναπνέει τις ἀκόμη, οὕτως εἶπεν, τὴν αὐραν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν βασιλέων τῆς Ἰσπανίας.

Ἐδῶ οἱ κρύφιοι θαλαμίσκοι τῶν ὁποίων ψαίνει τις διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὁροφὴν, ἡ αἰθουσα τοῦ σφαιριστηρίου τοῦ Καρόλου Δ', ἡ στέκκα του, τὰ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς βασιλίσσης κεντημένα προσκεφάλαια, τὰ μουσικὰ ὠρολόγια, ἅτινα ἔτερον τὴν ἀργίαν τῶν βασιλοπαίδων, τὰ κλιμάκια, αἱ θυρίδες, αἷτινες διαφυλάττουν σωρεῖαν παραδόσεων τῶν ἡγεμονικῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τελευταῖον ὁ πλουσιώτερος ἀπόπατος τῆς Εὐρώπης, ὀφειλόμενος εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν τοῦ Καρόλου Δ'. καὶ ἐγκλείων τόσα πλούτη αὐτὸς μόνος, ὅσα θὰ ἐξήρκουν νὰ ἀνεγείρῃ τις ἐν παλάτιον, χωρὶς νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὰ εὐγενῆ πρωτεία, διὰ τὰ ὅποια ὑπερηφανεύεται μεταξὺ ὅλων τῶν ἰδιαιτέρων ὡματίων, τῶν προσωρισμένων εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Πέραν τοῦ ἀνακτόρου τούτου καὶ περὶ τῶν δασῶν ἐκτείνονται ἄμπελοι, ἐλαιῶνες, φυτεῖαι δένδρων καρποφόρων καὶ θαλεροὶ λειμῶνες. Εἶνε ἀληθὴς ὁασὶς περικυκλουμένη ὑπὸ τῆς ἐρήμου, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Β' ἐξελεξεν ἡμέραν τινὰ εὐθύμου διαθέσεως, ἵνα μετριάσῃ διὰ τερπνῆς τινὸς εἰκόνας τὴν θλιθεράν μελαγχολίαν τοῦ Ἑσκουριαλίου.

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκ μαρμαῦρου ἀνακτόρου πρὸς τὸ μέγα ἀνάκτορον, διὰ μέσου τῶν ἀτελευτήτων ἐκείνων δειροστοιχιῶν, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀπεράντων δένδρων, ἐν τῇ βαθείᾳ ἐκείνῃ ἡσυχίᾳ τοῦ δάσους, ἐσκεπτόμην τὰς λαμπράς ἐκ κυριῶν καὶ ἵπποτων ἀκολουθίας, αἷτινες ἄλλοτε περιεφέροντο ἐκεῖ ὀπίσθεν τῶν βηματικῶν νεκρῶν μοναρχῶν, παιζόντων ἢ βασιλισσῶν ἰδιοτρόπων καὶ ἀκολάστων, ὑπὸ τοὺς ἥλκους ἐρωτικῶν μουσικῶν καὶ ἁσμάτων, ἐκτραγωδούντων τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς ἀηττήτου Ἰσπανίας καὶ ἐπανελάμβανον μελαγχολικῶς μετὰ τοῦ ποιητοῦ Ρεκανάτη :

«... Tutto è pace e silenzio
E più di lor non si ragiona!...»

Καὶ ὅμως παρατηρῶν μερικὰ καθίσματα ἐκ μαρμαῦρου, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκρυμμένα μεταξὺ τῶν θάμνων, καὶ προσηλόνων τὸ βλέμμα εἰς τὸ σκότος ἀπομεμακρυσμένων τινῶν ἀτραπῶν, καὶ σκεπτόμενος τὰς βασιλίσσας ἐκείνας, ἐκείνους τοὺς ἔρωτας, ἐκείνας τὰς τρέλλας, δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω ἓνα ἀναστεναγμόν, ὅστις δὲν ἦτο οἶκτος, καὶ κρύφιόν τι αἰσθημα πικρίας, μοῦ ἐκέντα τὴν καρδίαν· καὶ ἔλεγον, ὅπως ὁ δυστυχὴς Adan ἐν τῷ ποιήματι *Diablo mundo* : — Πῶς εἶνε καμωμένοι αὐταὶ αἱ μεγάλαι γυναῖκες ; Πῶς ζοῦν ; Τί κάμνουν ; Ὁμιλοῦν, ἀγαποῦν, ἀπολαμβάνουν ὅπως ἡμεῖς ; — Καὶ ἀνεχώρησα εἰς Τόλητον πλάττων διὰ τῆς φαντασίας τοὺς ἔρωτας μιᾶς βασιλίσσης, ὡς νέος τις τυχοδιώκτης τῶν Χιλιῶν καὶ μιᾶς νυκτῶν.

(Ἐπεται συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΠΟΥΣΚΙΝ

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Παρήλθεν ἀκόμη μία ἡμέρα καὶ ὁ οὐσάρος ἀνέλαθεν ἐντελῶς. Ἦτο εἰς ἄκρον εὐθυμοῦ, ἀδιαλείπτως ἡστέιζετο, ὅτε μὲν πρὸς τὴν Δούνιαν, ὅτε δὲ πρὸς τὸν ἐπιστάτην, ἐτονθόριζεν ἅσματα, συνδιελέγετο μετὰ τῶν ταξιδιωτῶν, ἐβοήθει εἰς τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν τὸν ἐπιστάτην, ὅστις, τὸσον τὸν ἡγάπησεν, ὥστε τὴν τρίτην ἡμέραν ἐλυπεῖτο ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ φιλόφρονος πελάτου του.

Ἦτο ἡμέρα Κυριακὴ· ἡ Δούνια ἡτοιμάζετο νὰ πορευθῇ

1. Τὰ πάντα εἶνε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ καὶ οὐδεὶς πλέον γίνεται περὶ αὐτῶν λόγος.

εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἡ ἄμαξα τοῦ οὐσάρου ἦτο ἑτοιμος. Ἀπεχειρέτισεν οὗτος τὸν ἐπιστάτην, θαυμάζων ἀντήμειψεν αὐτὸν διὰ τὰς περιποιήσεις του, ἀπεχειρέτισε καὶ τὴν Δούνιαν καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κειμένην εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου.

Ἡ Δούνια ἔστατο ἀμφιρόπευστα.

— Καὶ τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς ; τῆς εἶπεν ὁ πατήρ της, ἡ εὐγενία του δὲν εἶνε κανένας λύκος νὰ σὲ φάγῃ· ἄς σὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Δούνια ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμαξίας καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸν οὐσάρον, ὁ ὑπηρέτης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ προσθίου καθίσματος, ὁ ἀμαξηλάτης ἐσύριξε καὶ οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.

Ὁ ταλαίπωρος ἐπιστάτης δὲν ἐνόει τίνι τρόπῳ ἡδυνήθη αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Δούνιαν του νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ οὐσάρου, πῶς ἐτυφλώθη οὕτω καὶ ποῦ εἶχε τότε τὸν νοῦν του.

Δὲν εἶχε παρέλθει ἡμίσεια ὥρα, ὅτε ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ θλίβεται καὶ ἀνησυχία κατέλαθεν αὐτόν, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε δὲν ἀντέσχε καὶ διηυθύνθη ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Πλησιάζας, εἶδεν ὅτι ὁ κόσμος ἀπεχώρει ἤδη, ἀλλ' ἡ Δούνια δὲν ὑπῆρχεν, οὔτε εἰς τὸν περιβόλον, οὔτε εἰς τὸν πρόναον.

Εἰσηλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν ναόν· ὁ ἱερεὺς ἐξήρχετο τοῦ θυσιαστηρίου· ὁ νεωκὸρος ἔβυσε τὰ κηρία· δύο γραφαὶ προσήχοντο ἀκόμη εἰς γωνίαν τινὰ, ἀλλ' ἡ Δούνια δὲν ὑπῆρχεν.

Ὁ ταλαίπωρος πατήρ μετὰ βίας ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν νεωκὸρον, ἂν ἦτο ἡ κόρη του εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὁ νεωκὸρος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν τὴν εἶδεν.

Ὁ ἐπιστάτης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, οὔτε ζῶν, οὔτε νεκρός. Μία μόνη τῷ ἔμεινε ἐλπίς : ἡ Δούνια, ἐκ νεανικῆς ἐπιπολαιότητος, θὰ ἐσκέφθη ἴσως, νὰ μεταβῇ μέχρι τοῦ ἀκολούθου σταθμοῦ, ὅπου διέμεναν ἡ νονὰ της.

Ἐν καταθλιπτικῇ ταραχῇ ἀνέμενεν οὗτος τὴν ἐπιστροφὴν τῆς τρώϊκας, ἥτις εἶχε παραλάβει αὐτήν.

Ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἐπανήρχετο. Ἐπὶ τέλους, πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀφίκετο οὗτος, διατελὼν ἐν μέθῃ καὶ φέρων τὴν φοινικὴν εἰδῆσιν ὅτι ἡ Δούνια ἀνεχώρησε μετὰ τὸν οὐσάρον.

Ὁ γέρονς δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν συμφορὰν του ταύτην· κατέπεσεν αὐθωρεῖ ἐπὶ τῆς αὐτῆς στρωμνῆς, ἐφ' ἧς τὴν πρωτεράϊαν ἔκειτο ὁ νεκρὸς ἀπατών. Ἦδη ὁ ἐπιστάτης, ἀναπολῶν ἅπαντα τὰ περιστατικά, ἐμάντευσεν ὅτι ἡ νόσος ἦτο προσποιητή. Ὁ δυστυχὴς κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ· μετέφερον αὐτόν εἰς Σ* καὶ τὸν ἀντεκατέστησαν δι' ἄλλου.

Ὁ αὐτὸς ἱατρός, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸν οὐσάρον ἐθεράπευε καὶ τοῦτον.

Ἐβεβαίον δὲ τὸν ἐπιστάτην ὅτι ὁ νεανίας ἦτο ὑγιέστατος καὶ ὅτι εἶχεν ἐνοήσει τότε ἀκόμη τὰς κακὰς προθέσεις του, ἀλλ' ἐσιώπησε φοβηθεὶς τὸ μαστίγιόν του.

Τὴν ἀλήθειαν ἄρ' γε εἶλεγε ὁ Γερμανὸς ἢ ἤθελε μόνον νὰ κχυρηθῇ διὰ τὴν προσορμητικότητά του ; ἀλλ' ὅμως οὐδόλως ἐκ τούτου ἐπαρηγορήθη ὁ ἀτυχὴς ἀσθενής. Μόλις ἀνέλαθεν ἐκ τῆς νόσου του ὁ ἐπιστάτης, ἐζήτησε παρὰ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς του διήμερον ἀπουσίας ἄδειαν, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν εἰς οὐδένα περὶ τοῦ σκοποῦ του, ἀνεχώρησε πεζὸς πρὸς ἀνέρες τῆς θυγατρὸς του.

Ἐκ τοῦ φύλλου παρείας ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἱλαρχὸς Μήνσκαης, διηυθύνθη ἐκ Σμολένσκαης εἰς Πετρούπολιν. Ὁ δὴγῆσας τοὺς ἵππους τοῦ ἀμαξηλάτης, εἶπεν ὅτι εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἡ Δούνια ἐκλαίει, καὶ τοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεχώρησεν οἰκισθελῶς.

— Ποιὸς ξεῦρει, διελογίζετο ὁ ἐπιστάτης, ἴσως φέρω πίσω στὸ σπίτι μου τὸ χαμένο προβατάκι μου.

Μὲ τὴν ιδεάν ταύτην ἀφίκετο εἰς Πετρούπολιν, κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν ἀποστράτου τινὸς ὑπαξιωματικοῦ, ἀρχαίου συστρατιώτου του καὶ ἤρξατο ἀναζητῶν.

Ταχέως ἔμαθεν ὅτι ὁ ἱλαρχος Μήνσκης διαμένει ἐν Πετρούπολει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Δεμούτσοφ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ.

Λίαν πρῶτ' ἀφίκετο οὗτος εἰς τὸν προθάλαμόν του καὶ ἐξή- τησε ν' ἀναφέρουν εἰς τὴν εὐγενίαν του, ὅτι ἀρχαῖος τις στρα- τιώτης θέλει νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ στρατιωτικὸς ὑπηρετὴς καθαρίζων τὰ ὑποδήματα, εἰδοποίησεν ὅτι ὁ κύριος κοιμᾶται καὶ ὅτι πρὸ τῶν ἑνδεκα δὲν δέχεται κανένα.

Ὁ ἐπιστάτης ἀνεχώρησε καὶ ἐπανῆλθε τὴν προσδιορισθεῖ- σαν ὥραν.

Ὁ Μήνσκης ἐξῆλθεν ὁ ἴδιος πρὸς αὐτόν, φέρων κοιτωνίτην καὶ ἐρυθρὸν σκούφον.

— Τί θές, γέρο μου; τὸν ἠρώτησεν.

Ἡ καρδίᾳ τοῦ γέροντος συνεταράσσετο· δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς ἐπρόφερε μόνον :

— Εὐγενέστατε!... καμέτ' μου αὐτὴν τὴν μεγάλην χάριν!...

Ὁ Μήνσκης προσέβλεψεν αὐτὸν γοργῶς, ἀνεσκίρτησε, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ ἐκλείσε τὴν θύραν.

— Ἐξοχώτατε! ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε περὶ· δόσετέ μου τοῦλάχιστον τὴν πτωχὴ μου Δούνια, ἀρκετὰ τὴν ἐχαρήκατε, μὴ τὴν καταστρέψετε ἄδικα.

— Τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται, εἶπεν ὁ νεανίας ἄκρως τε- ταραγμένος· ἡμάρτον ἐνώπιόν σου, καὶ εἰμαι ἔτοιμος νὰ σοῦ ζη- τήσω συγγνώμην, μὴ νομίζης ὅμως ὅτι ἐγὼ εἰμπαρῶ νὰ ἐγ- καταλείψω τὴν Δούνιαν· θὰ ἦναι εὐτυχισμένη, σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Τί θὰ τὴν κάμης σύ; ἐκείνη μὲ ἀ- γαπᾷ, ἐκείνη ἐξεσυνείθισε ἀπὸ τὴν πρώτην κατάστασίν της. Οὕτε σύ, οὕτ' ἐκείνη θὰ λησμονήσετε ὅ,τι συνέβησαν.

Καὶ ἐνθέσας τι εἰς τὴν χειρίδα τοῦ γέροντος ἤνιξε τὴν θύραν, καὶ ὁ ἐπιστάτης, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ ἐνθυμῇται, εὐ- ρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ἐπὶ πολὺ ἵστατο ἀκίνητος, ἐπὶ τέλους εἶδεν εἰς τὴν πτυ- χὴν τῆς χειρίδος του χαρτί, ἅπερ ἐξήλασε καὶ ἐνέπτυξεν· ἦσαν χαρτονομίσματα τινὰ τῶν πενήτηντα ρουβλίων. Δάκρυα ἐκ νέου ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, δάκρυα ἀγανακτή- σεως! Ἐπίεσεν ἐν τῇ παλάμῃ του τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς, τὰ ἐποδοπάτησε καὶ ἀπῆλθεν. Ἀπομακρυ- νθεὶς βήματα τινὰ, ἔστη, ἐσκέφθη... καὶ ἐπέστρεψεν... ἀλλὰ τὰ χαρτονομίσματα δὲν ὑπῆρχον πλέον. Νεανίας τις κομψῶς ἐν- δεδυμένος ἰδὼν αὐτόν, ἐμίσθωσεν ἄμαζαν ἀνῆλθεν ἐπ' αὐ- τῆς ἐσπευσμένως καὶ ἐφώνησεν « Ἐμπρός! » Ὁ ἐπιστάτης δὲν τὸν κατεδίωξεν. Ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε, εἰς τὸν σταθμόν του, ἀλλὰ πρότερον ἤθελεν ἔστω καὶ ἅπαξ νὰ ἰδῇ τὴν πτωχὴν Δούνιαν του. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δύο ἡ- μέρας ὕστερον, ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Μήνσκῃ, ἀλλ' ὁ ὑπηρετῶν στρατιώτης τῷ εἶπε μετὰ τραχύτητος, ὅτι ὁ κύριος δὲν δέ- χεται κανένα, ἀπόβησεν αὐτόν καὶ τῷ ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον. Ὁ ἐπιστάτης ἐστάθη, ἐστάθη καὶ ἀνε- χώρησε.

Πρὸς τὸ ἐσπέραις αὐτῆς ταύτης τῆς ἡμέρας μετέβη εἰς τὴν λεωφόρον Λιτείναια. Αἰφνης ἐνώπιόν του διῆλθεν ὁρμητικῶς κομψὸν ὄχημα καὶ ὁ ἐπιστάτης ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῷ τὸν Μήνσκην.

Τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τινος οἰκίας τριορόφου καὶ ὁ οὐσᾶρος προσέδραμεν εἰς τὸ περίπτερον. Ἐπιτυχῆς σκέψις διῆλθε τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐπιστάτου. Ἐστράφη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἡνίοχον :

— Τίνας εἶνε φίλε μου τὸ ἄλογον; ἠρώτησε. Μήπως εἶνε τοῦ Μήνσκου.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος. — Γιατί ἐρωτᾷς;

— Ἐρωτῶ, γιατί ὁ κύριός σου μὲ διέταξε νὰ πάγω ἐνα γραμματάκι στὴ Δούνια του, καὶ ἐξέλασα ποῦ κάθεται αὐτὴ ἡ Δούνια του.

— Νά, ἐδῶ, κάθεται, στὸ δεύτερον πάτωμα, πολὺ ἀργὰ

ἦλθες, φίλε μου, μὲ τὸ γραμματάκι σου· τώρα περὶ ἐκεῖνος εἶνε κοντὰ της.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης μὲ ἀνέκφραστον κλο- νισμόν ἐν τῇ καρδίᾳ· σ' εὐχαριστῶ, γιὰ τὴ συμβουλὴ σου, καὶ ἐγὼ ξεύρω τί κάμνω.

Καὶ μετὰ τοὺς λόγους τοὺτους διηυθύνθη πρὸς τὴν κλί- μακα.

Ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη· ἔκρουσε τὸν κώδωνα. Παρῆλθον στιγμαὶ τινες δεινῆς δι' αὐτὸν προσδοκίας. Ἡ κλεῖς ἐστράφη· τῷ ἤνοιξαν.

— Ἐδῶ κάθεται ἡ Εὐδοκία Συμεώνοβνα; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ τῷ ἀπεκρίθη νεαρὰ θαλαμηπόλος· τί τὴν θέλεις;

Ὁ ἐπιστάτης χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθου- σαν.

— Δὲν γίνεται, δὲν γίνεται! ἐφώναζεν ὀπισθέν του ἡ ὑ- πηρετρία· ἡ Εὐδοκία Συμεώνοβνα ἔχει ξένον.

Ἀλλ' ὁ ἐπιστάτης μὴ δίδων ἀκρόασιν προύχρει. Δύο ζω- μάτια, δι' ὧν διῆλθεν, ἦσαν σκοτεινὰ· εἰς τὸ τρίτον ὑπῆρχε φῶς. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θύραν καὶ ἔστη. Ἐν τῷ θαλάμῳ λαμπρῶς διεσκευασμένῳ ἐκάθητο σύννοος ὁ Μήνσκης. Ἡ Δούνια, ἐνδεδυμένη μεθ' ὅλης τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ συρμοῦ, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χειρίδος τῆς καθέδρας του, ὡς ἀμα- ζὼν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ αὐτῆς ἐφιππίου. Ἐθεώρει μετὰ τρυ- φερότητος τὸν Μήνσκην θωπεύουσα τοὺς μαύρους βοστρύχους του διὰ τῶν σπινθηροβολούντων δακτύλων της. Ταλαίπωρε ἐπιστάτα! Οὐδέποτε ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τῷ ἐφάνη ὠραιότερα· ἀκουσίως ἐβαρύνετο θεώμενος αὐτήν.

— Τίς εἶν' ἐκεῖ; ἠρώτησεν αὐτὴ χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐκεῖνος πάντοτε ἐσιώπα. Μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν ἡ Δούνια, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν... καὶ μετὰ κραυγῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐντρομος ὁ Μήνσκης, ἔσπευσε νὰ ἐγείρῃ αὐτήν, αἰφνης δὲ ἰδὼν εἰς τὴν θύραν τὸν γέροντα ἐπιστά- την, ἀφῆκε τὴν Δούνιαν καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν τρέμων ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Τί θέλεις ἐδῶ; τῷ εἶπε μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας, τί μὲ παρακολουθεῖς παντοῦ σὰν ληστής; ἢ μήπως θέλεις νὰ μὲ σφάξῃς; Κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ! καὶ διὰ στιβαρῆς χει- ρὸς ἤρπασε τὸν γέροντα ἐκ τοῦ περιλαίμιου καὶ ἀπόβησεν αὐτόν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ γέρον ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκμά του.

Ὁ φίλος του τὸν συνεβούλευσε νὰ κάμῃ ἀγωγὴν, ἀλλ' ὁ ἐπιστάτης ἐσυλλογίσθη, ἐκίνησε μὲ ἀθυμίαν τὴν χεῖρα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποχωρήσῃ. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχώρησεν ἐκ Πετρούπολεως εἰς τὸν σταθμόν του καὶ ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Τρία χρόνια εἶνε ἀπὸ τότε, συνεπλήρωσε οὗτος, ἀφ' ὅ- του ζωῶ χωρὶς τὴν Δούνια καὶ οὔτε εἶδα οὔτε ἤκουσα τίποτε περὶ αὐτῆς. Ζῇ, δὲν ζῇ — ἓνας Θεὸς τὸ ξεῖρει. Λίγα πράγ- ματα συμβαίνουν; Οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία θὰ ἦνε ποῦ ἔχει ἀπατήσῃ ὁ διεφθαρμένος ἐκεῖνος· θὰ τὴν διατήρησε καὶ μπόσο καὶ ὅ,τι ἐπεῖτα θὰ τὴν ἐδίωξε. Πόσαις καὶ πό-σαις εἶνε τέτοιαις κουταῖς μέσα εἰς τὴν Πετρούπολιν, σήμερον μὲ ἀτλάζια καὶ βελούδα καὶ αὐριο γίνεται σκουπίδι. Ὅταν σκε- φθῶ καμμιά φορὰ πῶς μπορεῖ καὶ ἡ Δούνια νὰ κατήντησε τέτοια, κριματίζομαι χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ λέγω καλεῖτερά ν' ἀπέθανε...»

Τοιαύτη ἡ διήγησις τοῦ φίλου μου ἐπιστάτου, διήγησις συχνάκις διακοπτομένη ὑπὸ τῶν δακρύων, ἅτινα γραφικῶς ἀπέμασεν οὗτος διὰ τοῦ κρασπέδου του. Τὰ δάκρυα ταῦτα, προκαλούμενα ἐν μέρει ἐκ τοῦ πόνου, ἐξ οὗ ἐπὶ πέντε πο- τήρια κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγήσεως, ὅπως δὴποτε εἰς ἄκρον συνεκίνησαν τὴν καρδίαν μου. Ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐ- τοῦ, ἐπὶ πολὺ χρόνον ἐν ἡδυνάμην νὰ λησμονήσω τὸν γέ- ροντα ἐπιστάτην, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐσκεπτόμην τὴν τάλαιναν Δούνιαν...

Ἐσχάτως ἀκόμη διερχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου***, ἐνθυμήθη τὸν φίλον μου ἔμαθον ὅτι ὁ σταθμὸς οὐτίνος προΐστατο εἶχε καταργηθῇ. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἂν ζῇ, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μοὶ δώσῃ ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν. Ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν γνωστὴν μοι θέσιν, ἐμίσθωσα ἵππους καὶ ἐις-θύνην εἰς τὸ χωρίον Ν.

Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ φθινόπωρον. Φαιόχροα νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν· ψυχρὸς ἔπνεεν ἄνεμος ἐκ τῶν θερισμένων ἀγρῶν, συνεπιφέρων ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα φύλλα ἐκ τῶν καθ' ὁδὸν δένδρων.

Ἐφθάσα εἰς τὸ χωρίον περὶ τὴν οὐσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἔστην παρὰ τὸν οἰκίσκον τοῦ σταθμοῦ. Εἰς τὴν στοάν — ὅπου μὲ ἡσπασθη ποτὲ ἡ Δούνα — ἐξῆλθε παχύσαρκος γυνὴ καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἀπεκρίθη ὅτι ὁ γέρον ἐπιστάτης εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του κατόκησε ζυθοποιὸς καὶ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ ζυθοποιοῦ.

Ἐλυπήθην διὰ τὴν ματαίαν ἀφιξίν μου καὶ τὰ ἑπτὰ ρούβλια, ἅτινα ἐδαπάνησα ὥρεάν.

— Καὶ διατί ἀπέθανεν; ἠρώτησα τὴν σύζυγον τοῦ ζυθοποιοῦ.

— Τῷχε ρίξῃ στὸ μεθύσι, ἀφέντη μου, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Καὶ ποῦ τὸν ἔθαψαν;

— Ἐξῶ ἀπὸ τὸ χωριό, κοντὰ στὴ συχωρεμένη τῇ γυναικίᾳ του.

— Εἰμπορεῖ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ κανεὶς ἕως ἐκεῖ;

— Γιατί ὄχι; Αἶ, Βάνια! Φτάνει πειὰ νὰ πειράξῃς τὴ γάτα. Πήγαινε τὸν ἀφέντη ὡς τὸ νεκροταφεῖο καὶ δεῖξέ του τὸ μνήμα τοῦ ἐπιστάτη.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους περιχαρὲς τὸ παιδίον, πυρρότριχον καὶ ἀλλοιθωρον, ἔδραμε πρὸς με καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

— Τὸν ἐγνώριζες σὺ τὸν ἐπιστάτην; τὸ ἠρώτησα καθ' ὁδόν.

— Πῶς! Ἐκεῖνος μ' ἔμαθε νὰ φτιάνω σφυρίχτρας. Καμμιά φορά — Θεὸς συχωρήσῃ του — ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ καπηλιὸ καὶ μεῖς ἀπὸ πίσω του: «Παπού, παπού! φουντούκια!» καὶ ἐκεῖνος μᾶς ἐμοίραζε φουντούκια. «Ὅλο μ' ἔμας εἶχε νὰ κάμῃ.

— Καὶ οἱ ταξειδιῶται τὸν ἐνθυμοῦνται;

— Τώρα λίγαι πειὰ περνοῦν· ὁ δικαστὴς περνᾷ καμμιά φορά, μὰ 'κεῖνος λίγο φροντίζει γιὰ τοὺς πεθαμένους. Τὸ καλκαίρι μοναχὰ ἐπέρασε μιὰ κυρία, καὶ αὕτη ἐρώτησε γιὰ τὸ γέρο ἐπιστάτη καὶ ἐπῆγε στὸ μνήμα του.

— Καὶ τί κυρία ἦτο αὕτη; ἠρώτησα μετὰ περιεργείας.

— Μιὰ ὠμορρη κυρία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἦρθε μὲ ἄμαξιν μὲ ἑξὶ ἄλογα καὶ εἶχε τρία παιδάκια καὶ προχαμνάνα μαζί της καὶ ἓνα μαῦρο κουταβάκι, καὶ σὰν τῆς εἶπαν πῶς ὁ γέρο ἐπιστάτης ἀπέθανε, ἔκλαψε καὶ εἶπε στὰ παιδιά της: «Κατσετε ἡσυχὰ καὶ ἐγὼ θὰ πάγω ἴσα με τὸ νεκροταφεῖο». Ἐγὼ τῆς ἐπρότεινα νὰ τὴν 'πάγω καὶ ἐκείνη εἶπε: «ἐγὼ τὸν ξέρω τὸν δρόμον». Καὶ μούδωσε πέντε καπίνια... Τί καλὴ κυρία ποῦ ἦτανε!

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, γυμνὸν μέρος, ἀπεριτοχιστον, διεσπαρμένον ἀπὸ ξυλίνους σταυρούς, ὑπ' οὐδενὸς δένδρου σκιαζομένους. Οὐδαμοῦ εἶδον τοιοῦτον θλιβερόν νεκροταφεῖον.

— Νὰ ὁ τάφος τοῦ γέρου ἐπιστάτη, μοὶ εἶπε τὸ παιδίον, ἀνελθὼν ἐπὶ ἀμυώδους σωροῦ, ἐφ' ἧς ἦτο ἐμπεπηγμένος μέλας σταυρὸς μὲ εἰκόνα ἐκ χαλκοῦ.

— Καὶ εἶχεν ἔλθει ἐδῶ ἡ κυρία; ἠρώτησα.

— Ναί, ἦρθε, ἀπεκρίθη ὁ Βάνιας· ἐγὼ τὴν ἐκύτταξα ἀπὸ μακριά. Ἐπесе ἐδῶ-νὰ καὶ ἐστάθηκε πολλὴ ὥρα. Ἐπειτα ἡ κυρία ἐπῆγε στὸ χωριό, ἐφώναζε τὸν παπᾶ, τοῦδωσε χρήματα καὶ ἔφυγε· μούδωσε καὶ ἐμένα πέντε καπίνια... τί καλὴ κυρία ποῦ ἦτανε!

Ἐδῶσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ παιδίον πέντε καπίνια καὶ δὲν ἔλυ-
ποῦμην πλέον οὔτε περὶ τῆς μεταβάσώς μου, οὔτε διὰ τὰ δα-
πανηθέντα ἑπτὰ μου ρούβλια.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ

Π Λ Ο Υ Σ Ι Ο Ν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΝ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ε Τ Ο Σ Σ'

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἃς εἰκονί-
ζεται ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογενωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κο-
σμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων
ἐν Λειψία καὶ Παρίσις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρί-
στης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς
καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμά-
τια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρό-
νου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ παιδρὰς σατύρας ἐπι-
καιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γρῶμικά, βιογραφικὰς
σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ.
— Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 50, πάντας σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλ-
λάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1892

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν
διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμ-
μασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶται ὅλη ἡ χάρις καὶ
ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα - τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ Ἡμερο-
λογίου τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοι-
νωνικὴν φωτογενωμίαν τοῦ ἔτους.

Τ Ι Μ Α Τ Α Ι

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

ΧΑΡΙΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

ΧΑΡΙΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 3, 50 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4, 50.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν ἀπαντα-
χοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδεχέται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ
Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντί-
τιμον.

Κ Ο Μ Ψ Ο Τ Α Τ Ο Ι

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυ-
θιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῇται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλε-
κτῶν Μυθιστορημάτων», ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10
καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων
ἀντὶ Λεπτῶν 10.